

Phần 8

Chương 36

Tối hôm đó, vì phải nấu cơm thêm lần nữa, Vạn Côn nán lại nhà Hà Lệ Chân rất lâu. Cậu ngồi trên ghế sofa, chỉ một chốc mà đã đổi 8 tư thế, thỉnh thoảng nghiêng đầu ngó Hà Lệ Chân đang nhíp nhàng bên bếp.

Thật là con mẹ nó đáng giá. Vạn Côn nghĩ bụng, so với những gì có hiện giờ, chút khổ cực kia đâu nhằm nhò gì.

Hà Lệ Chân ngoái đầu, thấy Vạn Côn đang nằm dài trên sofa nghịch đi động, một chân vắt ngang điếm trên cùng của lưng ghế, đầu thì gối trên chỗ để tay của ghế.

Hà Lệ Chân bảo, "Chả mấy khi em ngồi cho ngay ngắn được."

Vạn Côn đang còn nằm rất thoải mái, không buồn nhúc nhích, làm bầm hỏi: "Nấu xong rồi?"

"Sườn cần phải ninh thêm một chốc nữa."

Hà Lệ Chân bận rộn một hồi xong cuối cùng cũng rảnh, ngồi xuống chỗ bàn làm việc, trò chuyện với Vạn Côn.

"Kể cho tôi nghe chuyện ở công trường chỗ em đi."

Vạn Côn thoáng khựng lại, làm bầm: "Có gì hay ho để kể đâu."

Hà Lệ Chân rũ mắt, thông thả nói: "Em không muốn để cho tôi hỏi đúng không."

Vạn Côn ngược mắt, chiếc tạp dề trên người Hà Lệ Chân vẫn chưa được gỡ xuống, màu vàng nhạt, tuy là tạp dề, nhưng không hề dính một vết bẩn, khá hơn bộ đồ cậu mặc trên người nhiều.

Do vừa mới làm bếp xong, mặt của cô hơi ửng hồng. Hà Lệ Chân vốn bé nhỏ, giờ đây cô vừa cúi đầu, Vạn Côn từ bên này ngó qua thế nào lại thấy chút vẻ ngoan hiền động lòng người. Vạn Côn lăn mình ngồi dậy trên sofa, nói giọng lầu bầu:

"Không đeo vây được, ăn gian."

Nồi sừn đang còn sôi lục sục, Hà Lệ Chân không nghe rõ lời của cậu.

"Em nói gì?"

Vạn Côn: "Cô muốn biết gì."

Hà Lệ Chân nghĩ một chút, nói: "Cũng chả có gì, em cứ tùy ý kể một chút."

Thế là Vạn Côn thật sự bắt đầu kể cho cô nghe.

Cậu kể cho cô nghe công việc được phân chia ra sao ở công trường, gồm những công việc gì, những công nhân là từ đâu tới, bình thường họ có những trò giải trí nào. Chỉ tuyệt đối không hé răng về những chuyện phiền phức, chuyện bị người khác chèn ép.

"Có bạn ở đó không."

"Bạn?" Vạn Côn bẻ bẻ cổ, trong đầu hiện ra vài khuôn mặt có thể gọi là quen thuộc, đáp: "Coi như có đi."

"Ông chủ của công trường thế nào, có đối xử tốt với bọn em không."

"Tôi chưa từng gặp ông chủ, người quản lý bọn tôi là nhân viên hợp đồng, nghe nói ông chủ rất giàu, làm ngành bất động sản."

Họ trò chuyện hết một tiếng đồng hồ, thật ra nghĩ cho kỹ thì cũng chẳng có chuyện gì béo bở, toàn những đề tài thuận miệng nói này nói kia một chút, nhưng trong một giờ đồng hồ ấy, họ nói không ngừng.

Miệng lưỡi Vạn Côn trơn tru, cho dù Hà Lệ Chân không có chuyện nói, cậu cũng có thể nói tía lia.

Sau cùng, cơm canh đã nấu xong, Hà Lệ Chân bới vào cà men gói lại cho cậu, dặn: "Chiều ăn xong em cứ bỏ thẳng vào trong bao là được, buổi tối em ở lại trong công trường hả."

Vạn Côn nói: "Cô muốn tôi ở lại đây cũng được."

Hà Lệ Chân hít sâu một hơi, "Cho em chút mặt mũi thì đừng cứ vậy làm tới."

"Rồi rồi rồi." Vạn Côn không dám lấn lướt nhiều, nói: "Ở công trường, chỗ đó bao ăn bao ở."

"Tôi sẽ làm sẵn một phần cơm nữa, tối mai sẽ đem tới cho em, tối nay sẽ gửi tin nhắn cho em."

Vạn Côn nhìn cô, hỏi: "Thật sự muốn nấu cho tôi?"

Hà Lệ Chân hỏi: "Không cần?"

"Cô không phiền?"

"Nếu như tôi cảm thấy phiền thì đã không làm, được ngày nào em cứ ăn ngày nấy đi."

Vạn Côn: "..."

Hà Lệ Chân: "Khuya lắm rồi, em mau đi đi."

Vạn Côn ôm giỏ có cà men đã được xếp thức ăn xong rồi đi. Đêm đã khuya, người trên phố rất thưa thớt, đèn đường mù mờ, chiếu lên vỉa hè đầy bụi bặm. Vạn Côn đi không nhanh không chậm, đầu hơi cúi nhìn mặt đất, trên mặt vương chút nét cười ngốc nghếch, nhưng cười một hồi, lại cảm thấy như mình muốn khóc tới nơi.

Hôm sau Hà Lệ Chân dậy từ sớm tinh sương, ghé chợ mua một đồng thực phẩm về. Vạn Côn không kén ăn, nhưng chuộng ăn thịt, rau củ rất ít khi ăn, trái cây cũng cơ bản là không đụng tới. Hà Lệ Chân theo chế độ khoa học dinh dưỡng, mua một đồng đủ thứ đủ loại. Trên đường về, trong đầu liền suy tính xem tối nay nấu những gì. Trước cửa nhà có trạm xe buýt, đi hai trạm, xuống cuộc bộ thêm một quãng là có thể tới chỗ công trường của Vạn Côn đang làm. Lộ trình không quá xa, nhưng có cảm giác là com canh nên chuẩn bị xong xuôi trước đã...

Trong lúc cô đang nghĩ ngợi mông lung, bước vào trong sân nhà liền nghe thấy tiếng người đang buôn chuyện. Hà Lệ Chân ngược mắt một cái, bắt gặp thím Trương đang còn nói gì đó với vài bà thím khác. Lưng của thím Trương xây về phía cô, mặc một bộ đồ thể thao buổi sáng, hươ tay múa chân nói gì đó với thím Lý.

Hà Lệ Chân nghe loáng thoáng vài câu.

"... Ôi dào, thím không biết gì hết, đã mấy lần rồi đây."

"... Còn có lần giờ tí canh ba nữa, cái giờ đó á hả, thật là không ổn chút nào."

Hà Lệ Chân thấy gió sớm lạnh lẽo hết cả người. Mắt thím Lý tinh, trông thấy cô ngay sau đó, "í" một tiếng, thím Trương như mọc mắt sau gáy, thoát chốc hiểu ra, đổi ngay qua chuyện trong nhà đang có kiến.

Hà Lệ Chân đi lướt qua họ, ánh mắt giao nhau, mấy bà thím đó không hề có một chút mất tự nhiên, cười vui vẻ chào hỏi cô. Hà Lệ Chân khẽ gật đầu với họ, xách thức ăn vào nhà.

Mấy bà thím ngó theo bóng lưng của cô, thấy cô vào trong nhà rồi, thím Lý kéo thím Trương một cái, "Chao ôi thím nhìn đường một chút rồi hẵng nói, coi chừng người ta nghe thấy hết rồi."

Thím Trương trợn mắt, "Tôi đang đứng đối diện với thím, sau lưng lại không có mắt, sao biết được là cỏ về."

Hà Lệ Chân vào trong nhà, nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ đi làm. Cô rửa rau củ, ướp thịt, sau đó vào trong buồng thay quần áo, chuẩn bị đến trường.

Từ sáng sớm thức giấc, Vạn Côn đã bắt đầu tâm niệm cái cà men com. Mà thời gian để ăn bữa sáng ngắn ngủi, cậu cảm thấy ăn liền thì có vẻ ưỡng, cho nên cứ thế ép mình ráng nhịn, để dành đến bữa trưa ăn. Bất kể là vì nguyên do gì, bây giờ coi như cậu cũng có phe cánh rồi. Một tên mới chân ướt chân ráo là cậu, thêm một Trần Lộ không có lấy một mống bạn nào ở công trường, rồi đến Dương Cương bánh bèo.

Vạn Côn lấy com về xong, Dương Cương ngồi bên cạnh cậu, mở hộp com ra, cảm rằm một câu: "Mẹ nó, càng ngày càng ít đi, no nôi không nữa đây."

Trần Lộ vui đầu ăn, không để ý đến cậu ta.

Đến lúc Vạn Côn lấy cà men com trong giỏ ra, đĩa của Dương Cương suýt rớt hết xuống đất.

"Gì thế này?"

Vạn Côn trả lời ngắn gọn: "Com."

"Com!? Com anh lấy đâu ra đấy." Dương Cương hỏi.

Lần này Trần Lộ cũng ngẩng đầu lên.

Vạn Côn không nói gì, mặt vênh vào muốn ăn đòn, thong thả ung dung lấy cà men com ra, rồi mở nắp.

"Á đệt." Dương Cương nhìn vào trong, không khỏi chửi một câu.

Trần Lộ im im, nhưng cũng rướn cổ ngó.

Hà Lệ Chân chuẩn bị một bữa com trưa rất phong phú, com trắng, thịt sườn, rau cải, ngăn dưới của hộp com còn bỏ hai trái quýt.

"Ai đơm cho anh thế." Dương Cương hỏi, "Hay là anh mua?"

Vạn Côn ấn đầu cậu ta, đẩy qua một bên, "Tự ăn của em đi."

Trần Lộ hỏi: "Phụ nữ của cậu làm à?"

Vạn Côn chằm chằm nở nụ cười, "Đúng đấy, hâm mộ không?"

Dương Cương và Trần Lộ hiềm hoi có cùng một hành động, đảo mắt khinh bỉ Vạn Côn, đồ ai nấy ăn.

Thật ra hôm nay Vạn Côn không hề ăn quá nhiều, hai hôm nay tâm trạng của cậu rất phấn chấn, phấn chấn đến nỗi chỉ uống nước sông cũng đủ để có tinh lực dồi dào.

Hà Lệ Chân đã mang đến cho cậu rất nhiều trải nghiệm mới mẻ.

Nói thật thì trước những chuyện này, Vạn Côn xưa nay luôn không để ý gì đến phụ nữ cho lắm. Vì cậu không thiếu phụ nữ, cậu cũng không tin phụ nữ. Theo cách cậu thấy, phụ nữ đều cùng một dạng, cho dù có người đẹp hơn một chút, có người xấu hơn một chút, nhưng dưới lớp da thì bản chất đều như nhau.

Yếu đuối, phụ thuộc, ồn ào léo nhéo, giống kiểu của Lý Oánh vậy.

Nhưng Hà Lệ Chân lại khác, cụ thể khác ở chỗ nào, hiện giờ Vạn Côn vẫn chưa có thể nói rõ.

Cậu chỉ biết, cô gái này, không giống như vậy.

Ăn cơm xong, Vạn Côn gom cà men lại cất, Trần Lộ gọi giật cậu, Vạn Côn lên tiếng trước, cảm ơn anh ta.

"Việc anh đã làm giúp hôm qua, cảm ơn ha."

"Không có gì." Trần Lộ đáp, "Tôi muốn bàn với cậu một việc."

"Gì anh?"

Trần Lộ nói: "Hôm qua lúc cậu không có đây, đốc Trương ghé nói, cậu có biết Khu 1 của Huy Vận không?"

"Khu 1? Biết chứ, chẳng phải là phía bên kia đường sao, em còn đã từng ghé vào cái chợ nhỏ ở trong đó mua thuốc lá rồi đấy."

Khu 1 của Huy Vận đã được xây xong trước đó, một tiểu khu có vườn hoa mà không có hoa. Vạn Côn nói: "Sao nữa."

"Cách đây không lâu chẳng phải đã bắt đầu rao bán nhà sao, hình như còn khá đắt khách nữa."

"Rồi sao."

"Chỗ đó có việc lắp rèm cửa sổ, đốc Trương hỏi mọi người ai muốn làm."

"Lắp rèm cửa?"

"Ờ." Trần Lộ nhìn Vạn Côn, tưởng cậu chê, bảo: "Cậu đừng xem thường, loại công việc này là tính theo từng căn, có thể kiếm được nhiều đấy, Khu 1 của Huy Vận là tiểu khu mới xây, việc làm ở chỗ đó nhiều không đếm xuể."

"Vậy bên này tính làm sao."

"Ý của đốc Trương là tìm công nhân qua thẳng bên đó làm, coi như cũng là một công việc, lương bên này cứ thế ghi xuống, bên đó mỗi một hộ làm xong sẽ được thêm hoa hồng."

Vạn Côn nói: "Tiện lợi vậy sao không làm, lắp rèm cửa chắc đỡ nhọc hơn khuôn xi măng chứ hả?"

"Chứ sao." Trần Lộ nói, "Tôi cũng nghĩ như vậy."

"Vậy thì bảo ông đi, cần mấy người?"

"Hai người là đủ, tôi muốn kêu cậu đi."

"Được."

"Nhưng mà..." Trần Lộ xoay đề tài, nói: "Bọn Ngô Lập Quyền cũng có đưa muốn đi, cậu còn nhớ Vương Lực không, là nó muốn đi."

"Sao lại không nhớ." Vạn Côn cười lạnh một tiếng, kẻ đạo trước hất com lên đầu người cậu, đánh chết cậu cũng vẫn nhớ.

Vạn Côn đứng yên, suy nghĩ một chút, hỏi: "Việc này ai phụ trách?"

"Độc Trương." Trần Lộ đáp, "Chúng ta quen từ trước, cho nên tôi cảm thấy công việc này vẫn nên thuộc về chúng ta."

Tay Vạn Côn chống loi bên hông, bảo, "Cẩn thận chút."

"Hả?"

Vạn Côn: "Bên Vương Lực nhiều đứa ngu xuẩn, toàn kiểu thích nghĩ chuyện xúi quẩy, mai một nó chơi anh một võ, làm trật gân gãy xương gì đó, thế là bọn nó giành được việc."

Trần Lộ: "Vậy phải làm sao."

Vạn Côn đá đá viên tảng đá bên chân, Trần Lộ yên lặng đứng đợi. Vạn Côn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Trần Lộ, hai người bất chợt cùng toét miệng cười.

Gió tựa như cũng quất lạnh âm u hơn.

Vạn Côn cười, mắng một tiếng: "Mẹ kiếp anh đã có ý trước rồi còn thọc em, chỉ cho tốn hơi, nói thẳng với em là được rồi."

Trần Lộ bảo: "Tôi đã ngứa mắt với bọn nó lâu lắm rồi."

"Em thì đâu có lâu vậy." Vạn Côn vươn tay làm động tác co giãn vai hỏi: "Tại sao tìm em."

Trần Lộ im lặng một hồi, nhìn chăm chú vào mắt Vạn Côn, đáp: "Tôi cũng không biết sao, chỉ là cảm giác."

"Cảm giác?"

"Ừ, cảm giác kiếm cậu thì sẽ làm nên việc."

Động tác vươn vai của Vạn Côn không hề ngừng, đáp: "Nên hay không em chưa biết, thử xem thôi."

Chương 37

Anh chàng Vạn Côn này, lúc đơn giản thì rất đơn giản, lúc phức tạp thì lại hoàn toàn khiến người ta không đoán được suy nghĩ. Những ai quen biết cậu đều không thể dùng một từ để khái quát được cậu, có người nói cậu tốt, có người nói cậu cà chớn, có người chửi cậu, có người thương cậu, cũng có người sợ cậu. Trông cậu bình thường thì vô cùng ẻo lả, cứ như là không được ăn no vậy. Nhưng có một số thời điểm máu chột, cậu lại tinh ranh như quỷ.

Trần Lộ đến tìm Vạn Côn để cùng hành động, chính là vì anh ta đã nhìn ra điểm này.

Đương nhiên một công nhân nhà quê với trình độ văn hoá cấp 2 như anh ta sẽ không phân tích được nhiều lý do này nọ. Anh ta chỉ có một thứ cảm giác, anh chàng Vạn Côn này khác với đám công nhân hiếu chiến nặng tay nặng chân. Vạn Côn đương nhiên cũng có thể ra tay nặng, nhưng cậu không đánh bừa. Trần Lộ đã nhanh chóng hiểu rõ được điều này.

Sau khi quyết định sẽ giành cho được công việc ở Khu 1 Huy Vận, chiều hôm đó Vạn Côn đưa ra tổng cộng 6 phương án cho Trần Lộ. Quá trình muôn màu muôn vẻ, cuối cùng tất cả mọi con đường đều dẫn về thành Rome, điểm được thống nhất chính là tìm cách ám Vương Lực chết bỏ mới thôi.

"Đệt, cậu..." Trần Lộ nghe tới sau chót thì mắt muồn trợn trừng, "Sao cậu có thể để bị thiệt như thế chứ."

Đúng lúc Vạn Côn và Trần Lộ đều đã khuôn xong phần của mình, hai người ngồi xỏm hút thuốc, Vạn Côn đáp: "Anh muốn so găng với chúng nó một cách quang minh chính đại cũng được, em không sao cả."

Trần Lộ: "Bọn nó đông người, bọn mình thì..." Vạn Côn ngó anh ta một cái, cảm thấy anh ta định buột miệng nói "ba người," sau đó nghĩ đến vóc dáng tí tẹo của Dương Cương, cuối cùng vẫn đành nói: "Bọn mình thì hai mạng, phải làm sao đây. Lỡ may thua thì sẽ bị tổng cổ ra, không chừng đến cả công việc cũng chẳng còn."

"Thế thì dùng cách đơn giản nhất." Vạn Côn bảo, "Đêm đến bám theo, ra tay dọc đường."

Trần Lộ: "Vậy được, khỏi cần phải nhớ chi nhiều."

"Nhưng mà em phải nhắc anh nghe." Vạn Côn nói, "Muốn làm màn chân cứng này phải nhanh nhẹn, đừng để ai bắt quả tang, mai mốt sẽ phiền đó."

Trần Lộ cau mày rít một hơi thuốc, đáp: "Yên tâm." Vừa nói đến mấy loại chuyện này, Trần Lộ gần như trở nên kích động, gân lồi cả ra, hơi thở trở nên dồn dập hơn. Anh ta giúi thuốc xuống đất, hỏi: "Khi nào thì làm?"

Vạn Côn: "Nào cũng được."

"Vậy thì hôm nay?"

"Hôm nay?" Vạn Côn hơi ngưng một chút, trong đầu hiện ra bóng hình một người. "Không được không được." Cậu đáp, "Hôm nay không được, tối nay em có việc."

"Việc gì?"

"Có người tới tìm em."

Trần Lộ: "Thế thì ngày mai."

"Được."

Hôm nay Hà Lệ Chân vừa tới trường liền phát hiện bầu không khí hơi là lạ, tựa như tâm trạng của học sinh toàn trường đều xao động một cách khó hiểu. Thậm chí cô còn phát hiện bong bóng bay được treo trước cửa một lớp khối 11.

Hà Lệ Chân vào đến văn phòng, hỏi Bành Thiến: "Hôm nay sao thế, sao lại có người mua bóng bay?"

Bành Thiến nhìn Hà Lệ Chân một cách vô cùng kỳ quái, đáp: "Hai hôm nữa là đại hội thể thao á, cậu không biết? Cả nguyên tuần trước học sinh đã bắt đầu mong ngóng rồi."

"..." Hà Lệ Chân phải mất hết vài giây, vừa suy ngẫm thật kỹ coi lần cuối cùng vận động đến hết hơi cùng với đám đông là khi nào, vừa nói: "Mình nhớ mang máng, hai ngày nữa bắt đầu đại hội hả."

"Ồ." Bành Thiến than một tiếng, "Cũng coi như đại hội cuối cùng của khoá này."

"Chúng ta chắc cũng phải tham gia hả?"

"Đúng." Bành Thiến đáp, "Nhưng mà nhà trường không khát khe lắm, dù sao cũng là kỳ nghỉ dài hạn nhân dịp 1/10 ấy mà, đã có mấy thầy cô muốn nghỉ thêm vài ngày, lấy thẳng ngày nghỉ đi mất rồi."

Hai ngày đại hội thể thao và lễ quốc khánh dính liền nhau, thảo nào học sinh phấn chấn như sắp Tết đến nơi.

Hồ Phi thở hồng hộc trở vào văn phòng, ngồi xuống ghé cầm ly trà lên là uống ừng ực một ngụm lớn, Bành Thiến làm như đang xem một trò đùa, nói với Hà Lệ Chân: "Thấy chưa, thầy Hồ của chúng ta cũng đang phải rèn luyện

thân thể đấy. Thầy Hồ à, mai một lúc thi chạy tiếp sức của giáo viên là bọn tôi đều trông hết vào thầy đấy, đừng để cho khối lớp 12 bị mất mặt."

Hồ Phi vận động một lần hiếm hoi, cười toe toét đáp: "Yên tâm yên tâm, bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao phó. À đúng rồi, cô Hà định ghi danh vào tiết mục nào?"

"Tôi ạ?" Hà Lệ Chân ngập ngừng đáp, "Chắc tôi khỏi đi."

"Giáo viên của mỗi bộ môn đều cần phải tham gia đó." Hồ Phi bảo. Bành Thiến cũng nói vào, "Đúng rồi đó, tớ thì tham gia nhảy cao."

Hà Lệ Chân cảm thấy thật sự không sao tin nổi, Bành Thiến ngày ngày mang giày cao gót, thế mà lại ghi danh nhảy cao.

"Câu nhảy cao được?"

"Xem thường người ta phải không?" Bành Thiến vẹo người, giơ đùi ra, lấy tay vỗ xuống cặp đùi bự của mình, nói với Hà Lệ Chân: "Có thấy không, toàn năng lượng không đấy."

Hà Lệ Chân: "..."

Hồ Phi uống xong nước, dựa ra lưng ghế, nói: "Tôi nói này cô Hà, cô ngàn vạn lần đừng xem thường cô Bành, Bành Thiến là hồi xưa người ta đã từng thi đua thể thao cấp tỉnh đấy, hồi đó còn giành được giải nhì môn nhảy xa ba bước nữa."

"Ừa?" Hà Lệ Chân nhìn về phía Bành Thiến, Bành Thiến vênh mặt lên, "Không ngờ đúng không."

Hà Lệ Chân cười cười, "Ừ, thật không ngờ."

"Cô Hà định ghi danh vào tiết mục nào thế?" Hồ Phi cầm một tờ danh sách lên, dò cẩn thận, "Ồ... Cô Hà, cô hơi bị muộn mát rồi." Hà Lệ Chân bước về phía anh ta, nói: "Còn gì chưa bị ghi danh không ạ, để tôi lấp chỗ trống là được."

"Có." Hồ Phi nhìn cô, "Ném tạ."

"..."

Bành Thiến cười âm lên, "Hay hay hay, cứ ghi danh môn đó đi thôi."

Hồ Phi hơi bối rối nhìn Hà Lệ Chân, nói: "Cô Hà, cô xem..."

Hà Lệ Chân gật đầu, "Được, thế thì môn đó đi."

Hồ Phi làm bậm chi đó, rồi điền tên Hà Lệ Chân vào danh sách. Hà Lệ Chân đứng khá gần, trông thấy phía dưới là danh sách báo danh của khối 12, tìm nãy một nhíp, hỏi Hồ Phi: "Thầy Hồ, tất cả mọi học sinh trong lớp của các thầy các cô đều báo danh hả thầy?"

Hồ Phi vẫn đang còn hí hoáy viết, đầu cúi gằm "ừ" một tiếng, "Hầu như là vậy."

Bành Thiển lại nói thêm vào, "Ui da, nói cậu nghe, đừng tưởng thành tích học tập của lớp 12-5 và 12-6 tuy không ra gì, nhưng trình độ thể thao thì đặc biệt phách không ai bằng."

"Thật à?"

"Đương nhiên rồi, không tin cậu hỏi thầy Hồ đi, lớp 12-6 lần đại hội thể thao nào cũng giựt giải nhất, có phải không thầy Hồ."

Hồ Phi có chút tự đắc, miệng thì cố ra vẻ khiêm tốn, "Đều là chuyện trước đây rồi."

Bành Thiển nói: "Chủ yếu là khi đó có bọn Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh."

Nghe đến tên Vạn Côn, Hà Lệ Chân và Hồ Phi đều thoáng khựng lại, Hồ Phi nói: "Đừng nhắc đến thằng oắt đó."

Hà Lệ Chân không nói gì, nghe Bành Thiển và Hồ Phi mỗi người 1 câu cù cưa với nhau. Thì ra khi có ai đó nhắc đến tên Vạn Côn ở trước mặt cô, sẽ khiến cho cô mang một cảm giác lạ kỳ như thế. Rõ ràng là sắc mặt thần thái đều không hề thay đổi, nhưng tim lại đập thình thình, tựa như đầu đó dưới đáy tim cất chứa một chiếc lọ nhỏ, ngăn hết tất cả mọi thứ ở bên ngoài, chỉ mình mình đôi lúc mở nó ra, hít hà mùi hương trầm lặng nơi ấy.

Buổi tối Hà Lệ Chân tan ca về đến nhà, tay chân nhanh nhẹn làm xong cơm nước, xới vào một cà men mới mua lúc ban ngày ở chợ, ôm ra khỏi cửa.

Phía bên công trường, cả ngày di động của Vạn Côn không rời thân, cứ cách hai phút lại liếc một cái, mở ra coi. Chiếc di động của Vạn Côn xài gần hai năm, đã cũ đi một cách nghiêm trọng, tuy lần trước kiên cường chống đỡ được cơn thịnh nộ của Vạn Côn, nhưng dù sao cũng vẫn là một chiếc máy cũ, pin sắp muốn ngủm, mặt trời vừa mới xuống núi một cái, màn ảnh di động đen thui. Đã nghèo rồi còn gặp eo, cái đồ sạc pin vạn năng của Vạn Côn lại còn bị đũa nào cuỗm mất. "Tao đệt chết mịa thằng chó nào." Vạn Côn nhìn ngẩn kéo trông rỗng, "Cái thứ rau rìa vậy mà nó cũng ráng lấy, đồ sạc vạn năng cũng ăn cắp?" Vạn Côn nghiêng răng nghiêng lợi, "Đừng đề tao tìm ra mày, đ.đ. tao sẽ cấm mày vào cái sạc vạn năng."

Vạn Côn kéo Dương Cương qua, "Có đồ sạc pin không?"

Dương Cương nhăn nhó khổ sở, "Cái của em không cùng loại với của anh mà." Cậu ta ngó bộ mặt đang hăm hăm của Vạn Côn, không nhịn được cằn nhằn, "Anh thầy chưa, em đã nói gì, kêu anh ráng canh cho kỹ đúng không, bình thường anh chả nghe em, cứ thế mà tùy tiện nhét đại vào ngăn kéo, bây giờ bị ai đó cuỗm mất đúng không, anh nhìn xem quanh phòng này nào có ai cứ thế mà để đồ như vậy"

Thấy sắp đến giờ, Vạn Côn cuống lên, Dương Cương bên này không ngừng lái nhải, đầu Vạn Côn vang lên ong ong, đến lúc chịu hết nổi nữa, cậu quay phắt đầu, lừ mắt với Dương Cương.

"Chú mày là Đường Tăng chuyển thế à? Nói hoài không dứt thế."

Dương Cương ngoan ngoãn ngậm miệng.

Vạn Côn sục tung căn phòng lên, cuối cùng mượn được đồ sạc pin từ một đồng nghiệp, vừa bắt đầu nạp xong cậu đã vội vàng mở máy lên, may quá, vẫn chưa có tin nhắn. Ngay lúc cậu buông di động xuống, tin nhắn được gửi tới. Vạn Côn mở ra nhanh như chớp, sau đó cứ nhìn mấy hàng chữ ấy mãi.

"Em nói này..." Dương Cương đứng bên lên tiếng, "Này."

Vạn Côn quay qua, bực mình hỏi: "Gì?"

Dương Cương cười xấu xa, hỏi nhỏ "Ai thế, chăm chú như thế này, bạn gái của anh?"

Vạn-Ba-Tuổi bị hai chữ "bạn gái" sét đánh cho một cú ngất luôn.

"Em cũng có bạn gái." Dương Cương cười cười, nói: "Cô ấy đang ở dưới quê cơ."

Vạn Côn: "Sao không đưa lên cùng."

"Anh tưởng là hành lý sao, kêu nhét túi đem theo là đem được, cô ấy ở dưới quê cũng đang đi làm." Dương Cương nói rồi có chút ưu thương, "Hai đứa bọn em vào dịp Tết mới gặp nhau được một lần."

"Thế thì chắc chắn là em đã hồng hạnh vượt tường rồi." Vạn Côn vừa nói vừa lạch tạch gõ tin nhắn gửi lại trên di động

Dương Cương nổi giận, "Ai nói!"

Vạn Côn trả lời xong tin nhắn, trong lòng khoan khoái, dựa người vào tầng dưới của giường tầng, dùng thái độ bình ôn như ngọn núi nói với Dương Cương: "Em còn nhỏ, không hiểu phụ nữ. Anh thấy em cả ngày từ sáng tới tối cũng không liên lạc ẻm lấy một lần, ai chịu ở nhà làm quả phụ sống chờ em. Em không tin thì gọi cú điện thoại về tìm anh em dưới quê, bảo bọn nó ban đêm đi bắt gian, bắt phát nào ra phát nấy."

Dương Cương đỏ mặt bạnh cổ, "Ai nói chứ, Hiểu Băng không phải loại người đó."

Vạn Côn ngoáy ngoáy tai, "Giữ không xong đâu ờ."

Dương Cương xì một tiếng, nói: "Thế anh chọn bạn gái hay như vậy, có chắc chắn là sẽ không vượt tường?"

Vạn Côn huênh hoang: "Đương nhiên sẽ không."

Dương Cương cũng nói không lại Vạn Côn, tức nghẹn đỏ tía mặt, "Anh biết rõ vậy sao?"

"Dĩ nhiên không biết rõ." Vạn Côn gấp chiếc di động đã được sạc lại, bỏ vào túi, quay qua dí Dương Cương vào cột giường, hơi khom lưng, đối mặt với cậu ta, nói: "Cô gái của ông tốt vậy đấy, thì sao nào?" Nói đoạn, cậu cười hì hì, nhắc một ngón tay khê gãi gãi mặt Dương Cương một cái, sai bước rời đi.

Dương Cương bị một gã đàn ông trêu hoa gheo nguyệt, sôi hết cả người, đứng ở phía sau ngưỡng quá hoá giận gào lên: "Mẹ kiếp, Vạn Côn anh tởm vừa phải thôi."

Vạn Côn sai bước trong tiếng gào thét chửi bới của Dương Cương, tiến ra ngoài, trời đã chập choạng, nhưng chốc tối còn có ca đêm, nửa tiếng đồng hồ đề nghị ngồi giữa ca này, cậu đã đợi được người tới rồi.

Từ tuốt đằng xa, Vạn Côn đã trông thấy Hà Lệ Chân. Cô mặc một chiếc áo khoác mỏng và dài, một vai đeo túi xách, tóc cột hết ra sau. Trong tay cô là một chiếc giỏ, đứng ở ngoài cổng công trường, đang còn hỏi thăm người gác cửa.

Trông cô rất chăm chú, vẻ mặt có phần nghiêm túc.

Vạn Côn bản thân nhận ra, sau khi làm cô giáo, khí chất của Hà Lệ Chân gần như đã dần dần thay đổi. Vẻ mặt hiện giờ của cô, cực giống như lúc cô dạy học trên lớp.

Vạn Côn từng bước từng bước đến gần, lòng chưa từng bao giờ cảm thấy phôi phôi như vậy. Cậu kiếm được ít hơn trước đây, công việc cực nhọc hơn trước đây, bị rất nhiều kẻ chê cười, nhưng cậu cực kỳ vui vẻ.

Con đường phía trước mênh mông vô bờ, nhưng cậu vẫn lấy làm mong đợi.

Cậu rất muốn hét lên một câu với tất cả mọi người

Cô gái của ông tuyệt vậy đấy, thì sao nào?

Chương 38

Vạn Côn đi về phía Hà Lệ Chân, gọi một tiếng: "Cô giáo."

Hà Lệ Chân ngoái đầu, đánh giá cậu từ trên xuống dưới trước một lần, nói: "Đây là quần áo làm việc của em à, cô thấy người khác cũng mặc."

Vạn Côn đến gần, "Đúng đấy." Cậu cười cười với Hà Lệ Chân, bảo: "Họ mặc không đẹp trai như tôi đúng không."

Hà Lệ Chân: "..."

"Đừng đùa nữa." Hà Lệ Chân nói, trao chiếc giỏ trong tay cho Vạn Côn, "Com đây, cô đã đổi một hộp cà men giữ nhiệt tốt hơn, đến mai cũng sẽ không có vấn đề gì."

Vạn Côn hớn hờ đón lấy, hỏi: "Cô làm món gì thế?"

Hà Lệ Chân: "Hấp một con cá, và có mấy món khác ăn kèm." Nói đến đây, cô chợt nhớ ra hình như mình chưa bao giờ hỏi Vạn Côn về khẩu vị của cậu, nói với cậu: "Em có đặc biệt thích gì không?"

"Cô." Tai của Hà Lệ Chân thoát chốc đỏ gay, vẻ nghiêm trang trên mặt sắp sửa không giữ nổi nữa, cô nén giọng xuống thật thấp bảo: "Vạn Côn, em đừng quậy."

"Tôi không quậy."

Đầu của Hà Lệ Chân cúi gằm, "Em mà còn vậy nữa tôi sẽ đi đấy."

Cô vừa cúi xuống, Vạn Côn liền thấy rõ đỉnh đầu tươm tất của cô, từng sợi tóc một, đen tuyền, sáng bóng. Vạn Côn làm bầm: "Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, cô đừng lấy làm ngại."

Hà Lệ Chân lẳng lẳng hít vào một hơi, rồi lại ngẩng đầu, nhìn Vạn Côn, nói: "Cái tôi hỏi là em có đặc biệt ưa thích món ăn nào không, tôi nấu cho em."

Vạn Côn chống hông, nghĩ một chốc, sau đó đáp: "Vậy thì bánh trứng đi, vừa nhanh vừa ngon, số lượng lại nhiều."

Hà Lệ Chân hơi lo lắng, "Chỉ ăn mỗi bánh trứng thì có đủ dinh dưỡng không."

"Yên tâm đi." Vạn Côn vừa trấn an Hà Lệ Chân vừa xoay vai vặn cổ giãn gân giãn cốt. "Cơ thể tôi không cần lớn nữa, tôi đã lớn rồi."

Hà Lệ Chân thấy hơi buồn cười, hai mươi tuổi đầu mà nói mình đã lớn rồi, cô hỏi "Lớn chỗ nào?"

Vạn Côn thoáng yên lặng, sau đó mặt đầy ẩn ý nhìn Hà Lệ Chân, cười xấu xa, đáp rất chậm rãi: "Chỗ nào cũng lớn."

Hà Lệ Chân hơi hoài niệm dạo trước lúc cậu còn cảm thấy cô đang giận cậu. Khi ấy cậu đáng yêu biết bao, nói chuyện với cô toàn lấp ba lấp bấp, mỗi câu phải nghĩ hết ba bận, hoàn toàn kính trọng cô như một cô giáo.

Nhưng đừng tưởng hiện giờ Vạn Côn chỉ đang chơi trò lưu manh, thật ra trong lòng cậu có chừng mực, cậu luôn canh nét mặt của Hà Lệ Chân, một chút biến hoá đều không bỏ sót, lúc nào cậu cũng đã chuẩn bị xin lỗi hoặc ăn vạ. May sao mức nhận nhìn của Hà Lệ Chân có thể gọi là bậc nhất, Vạn Côn biết rõ giới hạn, đang còn chắc chắn mình sẽ được nhìn thấy cô đỏ mặt thì Hà Lệ Chân bất chợt hỏi: "Em có biết hai ngày nữa ở trường sẽ tổ chức đại hội thể thao không?"

Vạn Côn chu miệng, có vẻ như suy nghĩ một chút, "Đã đến thời điểm đó rồi à?" Cậu nghĩ một chốc, nói, "Cũng phải, sắp 1 tháng 10 rồi."

Hà Lệ Chân lại nhớ ra một vấn đề, hỏi: "Bọn em có được nghỉ quốc khánh không?"

Vạn Côn không trả lời, hỏi ngược lại cô: "Cô được nghỉ không?"

"Nghỉ chứ, giáo viên được nghỉ lễ cùng với học sinh mà. 1 tháng 10 là ngày lễ toàn quốc, lớp 12 cũng sẽ được nghỉ, chỗ này của bọn em thì sao."

"Chắc là có thể nghỉ được ba bốn bữa, nhưng mà nếu chịu đi làm, 1 tháng 10 sẽ được trả lương nhiều hơn."

Hà Lệ Chân bảo: "Thật ra kết hợp lao động với nghỉ ngơi là tốt nhất, em đừng cố sức làm việc như vậy, công việc ở đây chắc chắn là không nhẹ nhàng, lỡ may thân thể vì đuối mà ngã ra đó thì cũng như không."

Nói xong trông thấy một bên mép của Vạn Côn nhếch lên, mặt có vẻ xấu xa, cô lập tức nói thêm: "Em nói chuyện cho đàng hoàng."

Pha diễn của Vạn Côn thu lại ngay lập tức.

"Rồi rồi rồi, tôi nói chuyện đàng hoàng. 1 tháng 10 tôi chưa tính xong, đến lúc đó hẵng nói."

"Vậy còn đại hội thể thao?"

"Đại hội thể thao?" Vạn Côn hơi có chút cảm thán, "Hai năm trước tôi đều tham gia hết."

"Tôi có nghe nói. Cô Bành kể thành tích của em khá lắm. Em chạy nhanh lắm hả?"

Tính ra Vạn Côn vốn hoàn toàn chẳng hề nghĩ đến cái đại hội thể thao gì kia, hiện giờ đủ việc khiến cậu bận gần chết, nhưng vừa nghe Hà Lệ Chân hỏi như vậy xong, cậu lại khó kìm được ý định muốn thể hiện một phen.

"Tôi chạy nhanh hay không, mai một cô sẽ biết thôi."

Hà Lệ Chân ngạc nhiên, "Em định tới?"

Vạn Côn cười cười với cô, nói: "Đi chứ, chẳng phải là cô kêu gọi học sinh tích cực tham gia hoạt động tập thể à?"

Hà Lệ Chân thấy vui vui trong lòng. Bất kể kiêu gì, Vạn Côn mà chịu tiếp cận với khuôn viên của trường là cô đều cảm thấy vui rồi. "Thế thì em muốn ghi danh tiết mục nào, cô đi nói với thầy Hồ một tiếng, để thầy ấy ghi danh cho em."

"Không cần." Vạn Côn nói, "Tôi sẽ liên lạc với ông ta."

Chuyện trò thêm một chốc nữa, Vạn Côn có thể cảm nhận được rõ ràng là tâm trạng của Hà Lệ Chân hứng khởi hơn trước đó rất nhiều. Cậu nhớ đến một việc, hỏi Hà Lệ Chân: "Có phải là giáo viên cũng phải tham gia đại hội thể thao không, cô ghi danh cho tiết mục gì rồi."

Vừa nhắc đến chuyện này, Hà Lệ Chân cảm nhận được mặt mình hơi xỉ xuống, cô đáp: "Lúc trước tôi bị chi phối dữ quá, lúc ghi danh trễ quá, chỉ còn lại tiết mục ném tạ, thầy Hồ ghi tên tôi vào đó." Nói đến đây, cô vội vàng bổ sung, "Dù sao thì tiết mục của giáo viên cũng chỉ làm kiếng, toàn chơi cho vui, quan trọng là có tham gia."

Đang khi cô nói thì ngược mắt, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt cậu, vẻ mặt của cậu gần như nghiêm túc.

"...Lúc trước bị chi phối dữ quá." Vạn Côn nói rất khẽ, "Là vì tôi sao."

Hà Lệ Chân đáp: "Em thấy thế nào."

Vạn Côn cúi đầu, im lặng một khắc, sau đó chột cười lên, nói: "Vậy thì tôi bồi thường cho cô, tôi dạy cô ném tạ."

"Bao giờ?"

"Sau giờ tan sở ngày mai thì thế nào." Trước mặt người con gái, Vạn Côn không chút chần chừ vứt thẳng bạn bè, quét hết kế hoạch đã bàn trước đó với Trần Lộ qua một bên, "Ngay đây luôn, cô đến trễ hơn một chút, tôi tan ca sẽ đi cùng với cô ra ngoài tập luyện."

Hà Lệ Chân nói: "Nhưng mà tôi không có quả tạ."

"Yên tâm, để tôi lo."

Họ đứng chuyện gẫu bên cổng công trường, tiếng động của xe đào đất và xe cần cẩu vang lên từng đợt, mang theo vô số bụi đất. Hà Lệ Chân phải lấy tay che miệng, Vạn Côn thấy thế, bảo: "Về trước đi, tôi cũng phải vào ca rồi."

Hà Lệ Chân nhìn công trường trước mặt xuyên qua lớp cát mù mịt, cảm thấy Vạn Côn quá cực khổ, nhưng cô lại không giúp gì được cho cậu.

Gió thổi mạnh hơn, cát tấp vào mặt Hà Lệ Chân đến đau rát.

Một bàn tay to che hai bên má của Hà Lệ Chân, Vạn Côn lại bảo: "Về đi, tối tới nơi rồi."

Hà Lệ Chân gật đầu, "VẬY em lo nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi trước đây." Cô lấy chiếc cà men đã trống rỗng từ trong tay Vạn Côn, xoay người rời đi.

Vạn Côn cũng quay đầu đi mất, Hà Lệ Chân đi được nửa đường ngoái đầu, trông thấy Vạn Côn đang đi sâu vào trong công trường, đừng nói là ngoái đầu, chân thoăn thoắt sải rộng bước tiến, không ngừng nghỉ lấy một giây.

Hà Lệ Chân xoay người tiếp tục đi, khoe miệng không kèm được, thoáng chút ý cười.

Lưu manh, vô lại, gãy gọn, thẳng tính.

Cậu đã quay về như trước đây. Tuy nhiên, hình như cũng có đôi chút khác.

Lúc về đến nơi Vạn Côn tìm Trần Lộ thuật sơ tình hình cho Trần Lộ nghe, cánh mũi của anh ta phồng rở to.

"Lại không được nữa, hôm nay đã không được, mai vẫn không được, thế một thì sao, có phải một cũng không được luôn?"

"Thật sự là một không được." Vạn Côn nói, "Một em phải tham gia đại hội thể thao."

"..." Trần Lộ nhìn cậu trùng trùng, "VẬY ngày kia tôi phải tham gia du xuân, có được không?"

"Em không giỡn với anh mà." Vạn Côn bảo, "Ngày kia cũng là đại hội thể thao. Nhưng anh yên tâm, sẽ không làm chậm trễ việc gì, em đã nghĩ chu toàn rồi..." Cậu vừa nói vừa ghé đến gần Trần Lộ thì thào, "Sáng sớm mai mình làm."

Trần Lộ cau mày, "Sáng sớm?"

"Ừ, anh chưa phát hiện ra sao, ngoài thói quen buổi tối chịu khó ra ngoài uống chút rượu thì gần sáng nó cũng hay thức dậy."

Trần Lộ ngó cậu với vẻ mặt quỷ dị, "Sao cậu biết?"

Vạn Côn đáp: "Nó nằm cách em hai giường, gần như đêm nào nó cũng thức giấc, thời gian cũng rất cố định."

Trần Lộ hỏi: "Mấy giờ?"

"Bốn rưỡi."

Trần Lộ hơi nghi ngờ, "Có thật không đó."

Vạn Côn đáp: "Muốn tin thì tin."

"Vậy chúng ta phải làm sao, ra tay chỗ nhà cậu?" Trần Lộ cảm thấy hơi không ổn, nói: "Vẫn nằm trong công trường, lỡ bị bắt quả tang hay là nó la lên thì phải thế nào?"

Vạn Côn không trả lời ngay, nhưng giơ một bàn tay lên, rồi giơ ngón trỏ, ấn vào hàm dưới của Trần Lộ một cái, Trần Lộ thít chặt quai hàm, "Làm trò gì vậy."

"Chỗ này này." Vạn Côn nhìn Trần Lộ, "Anh có rành không?"

Trần Lộ không hiểu, "Ý là sao."

Vạn Côn đốt điếu thuốc, cười hì hì, nói: "Coi bộ không rành rồi, sáng mai bố sẽ dạy anh một chiêu, lo học cho tốt."

Thần tình của Vạn Côn quá buông thả, quá thoải mái, đến nỗi Trần Lộ quên luôn cả việc tính sổ cái tội hỗn xược của cậu.

Tuy nhiên, rất nhanh, anh ta đã thấy đúng là mình cũng không cần phải lằng nhằng chi mấy thứ đó, bởi vì ngay trước mặt anh ta, Vạn Côn đã chơi ngay một đòn gọi là "giải quyết nhanh chóng."

Do sáng sớm phải "làm việc," Trần Lộ bị phân kích cả đêm không ngủ. Anh ta nằm úp mình trong chăn liên lạc với Vạn Côn bằng di động, không ngớt hỏi cậu về tình hình của Vương Lực. Kết quả, Vạn Côn thì hay rồi, để lại cho anh ta mỗi câu "bốn giờ sẽ lại thức" xong ngủ mất, chỉ còn mình Trần Lộ nôn nao hết hén. Ngắm nhìn ván gỗ đen thùi, lắng nghe tiếng ngáy ngủ của đồng nghiệp xung quanh, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại những việc cần phải làm chốc nữa.

Đến bốn giờ sáng, mắt Trần Lộ bắt đầu đỏ kè, hai bên thái dương nhức nhối, khớp hàm cắn chặt.

Vạn Côn mơ màng mở mắt, ngáp thêm cái nữa.

Bốn giờ hai mươi, trong phòng vang lên tiếng lục đục, Vương Lực ngồi dậy ở trên giường, mang dép xong rồi chuẩn bị đi đến buồng vệ sinh.

Trần Lộ leo xuống khỏi giường, không mang giày, mang đôi vớ, nhanh chóng chạy theo, Vạn Côn cũng ra khỏi buồng ngủ.

Bốn giờ, trời vẫn còn chưa sáng, bên ngoài lạnh teo. Vương Lực tới một chỗ không xa lắm, Trần Lộ níu Vạn Côn đang sai bước, ép giọng xuống thật nhỏ, "Cậu coi chừng một chút, đừng để bị bắt gặp!"

Vạn Côn phát phát tay, hát Trần Lộ ra, Trần Lộ cứ thế ngó cậu bước đến ngay sau lưng Vương Lực, lại còn vỗ vỗ vai hấn, Trần Lộ bị cử chỉ đó của Vạn Côn làm đứng hình, sợ xảy ra chuyện gì, co giò định xông lên.

Vương Lực đang mắt nhắm mắt mở, hoàn toàn không ngờ có người sẽ vỗ vai mình, hấn ngoái đầu, chưa kịp nhìn rõ ai ra ai đã bị ăn một đấm thốc từ ngay dưới hàm.

Vương Lực xây xẩm, lập tức ngất ngay đi.

Toàn bộ quá trình chưa đến ba giây, Trần Lộ vẫn chưa kịp chạy tới. Đến lúc anh ta kịp có phản ứng, Vạn Côn đã lại chơi thêm cú nữa ngay cổ hần, Vương Lực nằm lăn ra đất như người chết.

Trần Lộ đến gần, rõ ràng trời đang giá lạnh, anh ta lại ướt rịn mồ hôi.

"Xong rồi?"

Vạn Côn lấy chân lật Vương Lực lại, để mặt quay lên. Cậu đốt một điếu thuốc, Trần Lộ vội nói: "Đừng đốt thuốc chứ, bị bắt gặp thì sao."

Tiếng của Vạn Côn còn mang chút âm khàn ngái ngủ, "Sợ thì đừng làm, làm thì đừng sợ."

Trần Lộ cạn lời.

Vạn Côn kẹp điếu thuốc trong tay, đứng bên cơ thể của Vương Lực, nói: "Đánh gãy một chân đi."

Trần Lộ nhìn Vạn Côn, Vạn Côn lại không nhìn anh ta. Trong bóng đêm, cậu vẫn cứ cúi đầu, nhìn Vương Lực nằm dưới đất, Trần Lộ nghe thấy cậu lẩm bầm.

"Mày thử hất com vào tao nữa coi..."

Trần Lộ không lên tiếng đáp, Vạn Côn bắt chọt xoay đầu, "Ra tay đi chứ."

Trần Lộ sững sốt, "Tôi?"

"Dĩ nhiên là anh rồi." Vạn Côn bước đến gần, bóng đêm che khuất biểu cảm, tình cảnh này khiến Trần Lộ nảy sinh một ảo giác, tựa như Vạn Côn mới là người già dặn giữa hai người bọn họ. Cậu bảo Trần Lộ: "Muốn hợp tác làm việc, trừ việc anh tin em ra, thì cũng phải khiến cho em tin anh mới được."

Trần Lộ gần như không chút do dự bước tới, Vạn Côn ngồi xổm xuống, bịt mắt và mũi miệng của Vương Lực, Trần Lộ trợn ngược mắt, đập mạnh xuống xương ống quyển của chân Vương Lực, Vương Lực đang hôn mê toàn thân run bắn lên, nước tiểu chảy ra.

Vạn Côn vừa hút thuốc vừa theo Trần Lộ về, đến giữa đường, cậu nói với Trần Lộ: "Ở trên cơ thể con người, nơi hiểm nhất mà không gây nguy cho tính mạng chính là dưới quai hàm. Trong môn đấu võ quyền anh, nơi đó được gọi là cú hạ đo ván, "đầu đồng, tay sắt, cầm gôm sứ," nghe qua bao giờ chưa?"

Trần Lộ lơ ngơ, "Chưa nghe qua."

"Đánh vào nơi ấy sẽ khiến cho đối thủ lập tức ngất đi, giống như lúc anh đang ngồi bồn cầu hồi lâu xong bắt chọt đứng dậy vậy."

"Làm sao cậu biết được những thứ này?"

Vạn Côn cười nhàm chán, "Bị đũa khác tẩn."

Trần Lộ nói: "Kinh nghiệm nhiều thì hiểu ra hả."

Vạn Côn liếc anh ta một cái, "Kinh nghiệm nhiều? Không, em chỉ bị nó đánh như thế có một lần." Cậu vứt đầu lọc xuống đất, giụi tắt, lầm bầm: "Em sẽ không bị ai hạ gục lần thứ hai."

Nói đoạn, cậu giống như nhớ ra điều gì, lại khẽ bật cười, lăm lăm một mình: "Nhưng mà cũng không phải luôn luôn..." Cậu ngẩng đầu, vẫn còn hơi ngái ngủ, nhìn bầu trời xám xịt, thở ra một hơi dài.

"Thật mong trời tối mau hơn một chút."

Chương 39

Vương Lực tự tỉnh dậy, gào rú kêu đau rồi mới được phát hiện.

Chưa đến năm giờ sáng xe cứu thương đã tới, Vương Lực được khiêng đi. Từ tỉnh mơ Trần Lộ đã cầm cúi hút thuốc, hưng phấn nguyên đêm, đến sáng vẻ mặt trông có vẻ đã man. Vạn Côn đi ngang qua anh ta, khom người ghé tai nói: "Anh thế này là sợ người ta không biết là do anh làm đó hả?"

Trần Lộ giụi tắt thuốc, ra ngoài rửa mặt. Có vài đồng nghiệp đi lấy bữa sáng về, đang bàn tán sôi nổi.

"Có ai biết tình hình không, sao còn có xe cứu thương tới nữa?"

"Đúng đó, Vương Lực sao vậy?"

"Hình như bảo gãy chân."

"Gãy chân? Giữa đêm nó đi đái một chuyến cũng đái đến gãy chân à?"

Họ vừa nói vừa đi sâu vào trong, Vạn Côn ngả người trên giường, góp lời với bọn họ, "Có thể là đã gặp ma."

Một người đồng nghiệp nghe thấy không khỏi cười hì một tiếng, "Đi đêm cho lắm vào."

Mấy người bọn họ đều không thuộc nhóm Ngô Lập Quyền mang vào, thân với Trương Tân hơn, trước mặt đám người của Ngô Lập Quyền thì hai bên không nói gì, nhưng sau lưng hai bên đều không ưa nhau.

"Đ.m., thật là đáng đời." Có người nói, "Chỉ không biết bị thương đến độ nào, mau cuốn gói về quê luôn đi."

Vạn Côn đứng một lúc, rồi bỏ ra ngoài.

Giữa trưa thông tin của Vương Lực mới truyền về, gãy xương ống quyển, ít nhất 4 tháng mới có thể lành. Trần Lộ đến bên, nói với Vạn Côn: "Tôi nghe nói nó bị dọa chết khiếp, đến giờ vẫn chưa hoàn hồn." Vạn Côn đáp: "Kệ nó đi, lo làm việc."

Buổi chiều có người tra hỏi tình hình, nhưng bốn giờ sáng mà, một đám công nhân mệt như chó ngủ lăn quay, nào ai biết tình hình sao chớ. Hết thấy đều tôi không biết anh không biết, người lập biên bản bỏ đi mất.

Thật ra trong lòng cả đám đều rõ như gương, đây bảo đảm là có ai đó ghi sổ đen Vương Lực.

Ở một công trường trong thành phố tỉnh lẻ như thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Ngày thường Vương Lực vênh vác ta đây, lại giỏi vờ vịt, thích bắt nạt người mới đến, mấy cái đó mọi người đều thấy hết. Vương Lực ý mình được tay đốc công đưa vào, có chân trong hạng mục sớm, nhiều kinh nghiệm, luôn chèn ép người từ các vùng khác. Trừ người trong nhóm bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, còn lại bao nhiêu đồng nghiệp khác đều căm ghét ngứa mắt. Mấy tay đốc công mở một cuộc họp nho nhỏ, thảo luận một hồi. Do dạo gần đây Huy Vận đang giám định những công trình xây dựng trong thành, hôm rồi có cả người xuống thị sát, mấy chuyện ẩu đả chôn công trường kiểu này ngàn vạn lần không thể xảy ra, cho dù có xảy ra, thì cũng phải coi như chưa từng xảy ra. Công trường bao trả mọi chi phí y tế, lại mua vé tàu, đưa hẳn về quê dưỡng thương, coi như đã tận nhân tận nghĩa. Thế là, đến chập tối, chuyện này đã được định tính thành "thức dậy đi tiêu không cẩn thận ngã gãy chân."

Buổi tối có người tới gói hành lý giùm Vương Lực, lại còn moi được ra hai chiếc mã tấu từ dưới gầm giường hẳn. Trần Lộ kể chuyện này cho Vạn Côn nghe, Vạn Côn cười gằn một tiếng, không phát biểu cảm tưởng.

"Đ.m. may mà ra tay trước, mẹ kiếp." Trần Lộ nói một cách hung hãn, "Sao tôi lại không nhân tiện đạp luôn lên \$%!# của nó một phát chứ."

Vạn Côn liếc xéo anh ta: "VẬY thì hơi quá, có đụng đến mạng cũng không thể đụng đến gốc của mạng." Vừa nói vừa tự vỗ vỗ vào chỗ đó trên quần của mình.

Trần Lộ cười khẩy một tiếng, không thèm để ý đến cậu.

Vạn Côn vớ được chút may mắn, bao nhiêu phương án để đối phó sau khi sự việc phát sinh đều vứt hết, vừa tan ca, trút được đồng phục là khoác ngay một bộ mới lên. Trần Lộ lấy com về xong, đến bên Vạn Côn. Anh ta đã một ngày một đêm không ngủ, mệt đừ đừ, nhưng nét phấn khởi vẫn còn đọng lại trên mặt.

"Vừa nãy đốc Trương tìm tôi nói chuyện rồi, công việc ở Khu 1 hai mình sẽ làm! Mai chúng ta đi mua dụng cụ một chuyến, làm quen với công việc, đúng rồi, còn phải chào hỏi tay quản lý khu nhà một câu."

Sức chú ý của Vạn Côn còn đang tập trung ở một câu trong đó.

"Ngày mai đi mua?"

"Ừ, đốc Trương nói rồi, đã đưa chút tiền, ngày mai hai mình tới chỗ chợ công nhân, bên đó chuyên bán những thứ này."

Vạn Côn gật đầu, vỗ vỗ vai Trần Lộ, "Anh Trần, trăm sự nhờ anh ha."

Trần Lộ ngó ra, "Hả?"

"Đại hội thể thao của em đó." Vạn Côn nói, "Vốn đang định giả bộ cáo bệnh, nay khéo rồi."

Trần Lộ nhớ ra, cau mày, "Cậu thật sự muốn đi cái đại hội gì gì đó à?"

"Ừ." Vạn Côn lấy di động ra, dùng màn hình làm gương, vuốt vuốt đầu tóc.

Trần Lộ ngó cậu, "Cậu làm gì thế?"

Vạn Côn buông di động, đáp: "Tôi nay em có việc, anh quên rồi à?"

"Cậu không mệt hả?" Trần Lộ ngó trái ngó phải, sau đó sấp đến bên tai, thì thầm: "Bây giờ hai bên thái dương của tôi đang phụt phụt, sao cậu không có chút phản ứng gì hết vậy."

"Em cũng mệt chứ." Giọng của Vạn Côn đúng là hơi uể oải, "Nhưng chịu thôi."

"Sao thế."

Vạn Côn mở màn ảnh của di động lên, lắc lắc, trên ấy vừa có một tin nhắn được gửi đến. Vạn Côn làm ra vẻ bất lực, đáp: "Anh xem này, phụ nữ ấy mà, đeo bám suốt."

Trần Lộ nheo mắt đọc, "Chíp Trắng..."

Vạn Côn đóng sập máy lại nhanh như chớp, "Lo ăn cơm của anh đi."

Trần Lộ thẳng lưng trở về chỗ ngồi, "Vậy tôi mặc kệ cậu, tôi muốn đi ngủ sớm một chút, không thì dám chùng đột tử mẹ nó mất."

Vạn Côn nhận được tin nhắn của Hà Lệ Chân, vội vàng và mấy miếng cơm vào miệng, sau đó quay về phòng lấy giỏ đựng cà men cơm ra, hôm nay giỏ rất nặng, vì bên trong có thêm quả tạ. Quả tạ này, cậu phải nhân giờ nghỉ trưa chạy tới một cửa hàng bán dụng cụ thể thao gần nhất mới thuê được về. Cửa hàng vốn chỉ bán chứ không cho thuê, nhưng quả tạ đó cũng đã bị dùng rất nhiều lần rồi, người chủ của cửa hàng đó dùng nó để chơi, muốn bán cũng khó bán, Vạn Côn nói ngon nói ngọt vài câu, bảo họ là cậu từ học viện thể

thao, muốn luyện tập một chút, thế là mượn được nó về với giá 30 tệ một đêm.

Hà Lệ Chân vẫn đứng đợi cậu ở cổng công trường, Vạn Côn đến bên, cô cười cười với cậu, hỏi, "Tan ca rồi?"

"Ừ."

Hà Lệ Chân nhìn một hồi hơi nhíu mày, "Sao quàng mắt của em thâm thế, không ngủ đủ hả? Có phải là không đủ thời gian nghỉ ngơi? Tăng ca à?"

"Không có." Vạn Côn đáp, nhắc cao giỏ xách trong tay lên một chút, "Tôi mượn được qua tạ rồi, đi thôi, tôi tìm chỗ dạy cô tập ném."

Hà Lệ Chân hơi lo lắng, "Nếu em mà mệt thì đừng tập nữa, dù sao thì tôi cũng"

"Ây da, đi thôi đi thôi." Vạn Côn sai bước đi trước, tiện thể tóm luôn tay của Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân bị cậu kéo, cùng cất bước trên lối đi của công trường.

Hà Lệ Chân rất ngại, cô muốn rút tay ra, nhưng bàn tay to lớn của Vạn Côn siết chặt cứng, cô không giãy ra được, sau nữa cô phát hiện, cô mà hơi dùng sức ở bàn tay đó, ngón cái của Vạn Côn sẽ cọ cọ nhẹ nhẹ, tựa như đang trấn an cô.

Hà Lệ Chân thôi không hó hé nữa, để mặc cho cậu nắm.

Cô cứ cúi đầu bước đi, căn bản chẳng ngược lên nhìn. Hễ cô mà liếc Vạn Côn một cái thôi, thì sẽ trông ngay ra được rằng cậu hoàn toàn chỉ giả bộ bình tĩnh, răng hàm thì đang cắn chặt, môi miệng mím thành một đường.

Tim gan Vạn Côn đã xoắn thành một nùi rồi.

Hà Lệ Chân vừa phó mặc, nhịp tim thình thình của cậu cũng dần dần yên ổn lại.

Mắt cậu nhìn đường, đầu óc nằm hết ở tay.

Hà Lệ Chân đi một hồi, thấy Vạn Côn chợt dừng bước, cô tưởng là đã đến nơi, kết quả cậu quẹo đúng 1 vòng, dắt cô đi ngược về. Hà Lệ Chân hơi lầy lăm lăm, ngược đầu nhìn cậu.

"Chưa tới?"

Vạn Côn tỉnh bơ đáp, "Chưa đâu."

Hà Lệ Chân chăm chú ngó cậu một hồi, bất chợt lên tiếng, "Đi ló rồi phải không."

Mặt Vạn Côn vẫn rất tỉnh, "Mới ăn cơm xong, đi bộ tập thể dục một chút."

"..."

Hà Lệ Chân quay đầu ngoác miệng, rồi chột phì cười, Vạn Côn thoáng run, len lén liếc cô, Hà Lệ Chân biết cậu đang nhìn mình nhưng không quay đầu. Cô nhìn con đường trước mặt, vừa cười vừa bảo: "Ừ, tập thể dục một chút cũng tốt."

Vạn Côn bỗng hết căng thẳng, tay cũng không còn nắm chặt.

Bàn tay của cậu đã thả lỏng đến độ chỉ cần khẽ cựa quậy là có thể rút ra, nhưng Hà Lệ Chân vẫn để cậu nắm.

Giữa hai bàn tay có một kẽ hở rất nhỏ, chút gió thoảng qua, Hà Lệ Chân mới hay tay mình lạnh lạnh, là mồ hôi từ lòng bàn tay của Vạn Côn chạy qua.

Cô cảm thấy như cơn gió ấy bao là dịu dàng.

Thế là, hai bàn tay, từ giữ chặt, biến thành nắm tay, suốt một quãng đường đến khu đất trống cách công trường hai con phố.

Hà Lệ Chân chưa đến đây bao giờ, hỏi Vạn Côn: "Đây là đâu vậy?"

"Chỗ này hồi trước là một công viên." Cuối cùng Vạn Côn buông tay, đặt chiếc giỏ xuống một bên, nói tiếp: "Sau đó có công ty phát triển mua khu đất này, nói là định xây một khu thương mại. Kéo quả đang xây được 1 năm thì người chủ bị bắt, đất bỏ hoang."

Nơi đây chỉ có một ngọn đèn đường, trời sẫm tối, ánh đèn đường kéo bóng của hai người bọn họ ra thật dài.

Hà Lệ Chân ngoác miệng, khu vực này trông vẫn rất khá, có cây cỏ, không khí trong lành một cách hiếm hoi.

"Quanh đây không có ai cả." Vạn Côn đặt đồ xuống, vừa nói vừa nhìn Hà Lệ Chân đang quan sát bốn bề. Hà Lệ Chân thoáng sửng sốt, nhớ đến chuyện ở khu mỏ đá, nói: "Không phải tôi ngoác miệng, tôi đang ngoác phong cảnh.""

Vạn Côn cười một tiếng, nói: "Khu khí gió này có phong cảnh gì chứ." Cậu lấy quả tạ từ trong giỏ ra, cầm nó bằng 1 tay như cầm bowling, ngoác lên ngoác xuống hoạt động cổ tay.

Hà Lệ Chân ngạc nhiên nhìn cậu: "Quả tạ đó của em là đồ giả hả?"

Vạn Côn: "Thật hay giả thì chút nữa biết liền, tôi chạy một vòng với cô, làm nóng cơ thể trước, bây giờ trời lạnh rồi, đừng đứng 1 chỗ cảm lạnh."

Hà Lệ Chân nói: "Mới rồi đi bộ tới cơ mà."

"Nhằm nhò gì." Vạn Côn cởi áo khoác ra, bên trong là một chiếc áo ngắn tay màu xám bó khít người, cậu duỗi thẳng cánh tay, co duỗi vài lần, nói: "Đề đồ ở đây được rồi, chạy một vòng xung quanh."

Hà Lệ Chân hỏi: "Em có lạnh không?"

"Đâu có đâu."

Vạn Côn dẫn Hà Lệ Chân chạy vài vòng, chạy cho đến lúc cả hai đều bỏ hơi tai.

Thể chất của Hà Lệ Chân tầm thường, vốn chạy đã không ra hồn, được vài vòng thì mệt thở hồng hộc. Vạn Côn cũng mệt, bởi vì bước chạy của Hà Lệ Chân quá sức ngắn, chạy 4-5 bước vẫn chưa bằng một bước của Vạn Côn, mà cậu thì cho rằng không nên chạy luôn bỏ mặc cô, thế là cứ nhích nhích từng tí một.

Đến vòng cuối cùng, bản thân Vạn Côn cảm thấy mình toàn là hoàn thành bằng bước nhảy.

Hà Lệ Chân chạy xong ngồi trên tảng đá nghỉ ngơi, Vạn Côn nói: "Đề tôi đi mua nước cho."

Hà Lệ Chân nói: "Tôi...tôi..." Cô vốn định bảo, hay là đề tôi đi, nhưng hỏn hển nói không ra hơi, Vạn Côn không đợi cô nói hết thì đã khuất dạng.

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng cậu, bước ra từ rặng cây u ám, tiến vào vào dòng người giữa lòng phố đầy ánh đèn như cầu vồng. Cậu ngó trái rồi ngó phải, tìm được một tiệm tạp hoá. Một phút sau, Vạn Côn chạy về tay không, hơi hỏn hển, "Quên không hỏi cô uống gì, cô thích gì?"

Hà Lệ Chân đáp: "Nước suối được rồi."

"Được." Nói xong, lại chạy ngược đi.

Hà Lệ Chân ngó theo bóng cậu, khoé miệng bất giác mang nụ cười.

Cậu mạnh mẽ sinh động như thế, tựa như một thân cây.

Lại thêm một phút nữa, Vạn Côn ôm 4-5 bình nước chạy trở về, đưa cho Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân đón lấy, phát hiện Vạn Côn đã vật nấp trước rồi. Đưa cho cô xong, Vạn Côn đặt những chai còn lại cạnh tảng đá, rồi cúi đầu lo tìm quả tạ để ở trong giỏ.

Sự mâu thuẫn trong cậu dạo trước đã tan biến, cô có thể cảm nhận được. Tuy xiềng xích cầm buộc vẫn còn, nhưng đôi cánh của cậu có thể nâng gánh nặng đó lên cùng. Cô không biết vì sao Vạn Côn có được biến đổi ấy, nhưng cô thật lòng thật dạ lấy làm vui mừng.

Giờ đây, cậu hoàn toàn, hoàn toàn thuộc về riêng cậu.

Hà Lệ Chân ngửa đầu uống nước.

Cậu mạnh mẽ sinh động như thế, tựa như một thân cây.

Cô hết lòng hết dạ giúp đỡ cậu, nâng niu cậu, nhưng không cầu mong cậu sẽ thuộc về mình. Hy vọng lớn nhất tự đáy lòng cô, là mong sao có một ngày, có thể nhìn thấy thân cây ấy vươn trở nhánh, rồi thậm chí đơm hoa.

Chương 40

Vạn Côn đưa quả tạ cho Hà Lệ Chân, nói: "Thử một chút đi."

"Được."

Hà Lệ Chân đón lấy quả tạ, ôn lại động tác của vận động viên trên TV, xoay mình, gập khuỷu tay, quăng đi.

Quả tạ vẽ một đường cung nặng nề trong không trung, sau chót rớt xuống chỗ cách cô 1 mét, lăn lông lóc vài vòng.

Vạn Côn: "..."

Hà Lệ Chân không biết mức trung bình cho ném tạ là bao xa, cảm thấy mình quăng vậy cũng tạm tạm, ngoái đầu hỏi Vạn Côn: "Được không?"

Vạn Côn đáp: "Cũng được."

Hà Lệ Chân cười một cái, chạy đi lượm quả tạ lên, muốn thử lần nữa, Vạn Côn nói: "Đưa tôi."

Cậu lấy quả tạ từ trong tay Hà Lệ Chân, ước thử một chút, cũng xoay người, tay tung về phía trước, trông rất nhẹ nhàng, quả tạ liền bay vọt đi.

Hà Lệ Chân: "..."

Thì ra Vạn Côn cũng biết dạy theo phương pháp khuyến khích. Cô hơi ngượng, nói: "Sức của em mạnh quá nhỉ."

"Mạnh là một, cách dùng sức là hai." Vạn Côn lượm quả tạ về lại, Hà Lệ Chân xắn tay áo lên, "Tôi ném thử một lần nữa xem."

"Không phải là ném, là đẩy." Vạn Côn sửa lại cho cô, "Không phải là ném quả tạ, cô có khoẻ hơn đi nữa cũng sẽ không ném được bao xa, mà là đẩy tới, giống vậy nè." Cậu vừa nói vừa làm mẫu cho cô xem, "Nhìn thấy tay tôi không, ngón cái và ngón út ở hai bên của quả tạ, cổ tay phải ngửa lên như thế này, quả tạ nằm trên ngón trỏ và ngón giữa."

Sắc trời tối mờ, nhìn không còn được rõ cho lắm, Hà Lệ Chân nhích lên một chút, đứng kế bên Vạn Côn, chăm chú nhìn tay của cậu. Vạn Côn lại bảo: "Tốt nhất là lòng bàn tay nên để trống."

"Để tôi thử một chút."

"Đ." Vạn Côn đưa quả tạ cho Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân làm theo như Vạn Côn bày, cầm quả tạ đâu ra đấy, "Thế nào?"

"Chắc cũng kiêu vậy." Vạn Côn ngó, không nhin được nói thêm câu, "Sao tay cô nhỏ thế."

Hà Lệ Chân ngoái đầu đáp, "Cũng bình thường mà, đâu nhỏ nữa đâu."

"Ồ, còn dám so." Vạn Côn vươn cánh tay chộp lấy cổ tay của Hà Lệ Chân nhanh như cắt, Hà Lệ Chân hoảng lên, cảm quả tạ không vững nữa. Vạn Côn chụp được quả tạ lúc nó rớt, sau đó thả xuống đất, kéo tay Hà Lệ Chân tới, đặt trên bàn tay của mình.

"Cô xem, có phải là rất nhỏ không."

Dưới ánh đèn đường yếu ớt, bàn tay của Hà Lệ Chân đặt trên bàn tay của Vạn Côn thật sự nhỏ tựa như của một đứa trẻ. Ban đầu Vạn Côn định trêu Hà Lệ Chân cho vui, tiện thể kiểm chút xơ mủi, kết quả vừa ngó xuống, trông thấy bàn tay trắng trẻo mảnh mai, đầu móng tay sạch sẽ, cắt tía gọn ghẽ, đặt trên bàn tay thô sần của cậu, xúc cảm mịn màng biết bao, lại còn hơi rịn chút mồ hôi, mang lại cảm giác như đang đụng vào một miếng đậu hũ non.

Vạn Côn xao xuyến bồi hồi, không khỏi vuốt ve thêm mấy cái nữa.

Hà Lệ Chân bị cậu vuốt, toàn thân nổi hết da gà, cô quýnh quáng rút tay về, Vạn Côn cũng không đòi co, chỉ là, khi Hà Lệ Chân rút tay ra rồi, tay của Vạn Côn vẫn để yên chỗ cũ, nét mặt cũng không thay đổi, tựa như đang nhắm nháp ôn lại.

Hà Lệ Chân cảm thấy cổ họng của cô lại thít chặt lần nữa.

Một chập sau, Vạn Côn quay đầu, giọng nói hơi trầm khàn, "Nào, tôi dạy cô tiếp nhé."

Hà Lệ Chân bước tới, Vạn Côn tiến lên đón, Hà Lệ Chân trừng mắt với cậu một cái, Vạn Côn lại lù đù lùi về chỗ.

"Em đừng có quậy nữa, nghe không hả."

"Được được được." Miệng thì nói được, người sụp qua một bên, "Tôi hơi mệt."

"..." Hà Lệ Chân hỏi, "Mệt rồi hả?" Nhớ ra cậu đã làm việc nguyên ngày ở công trường, bây giờ buổi tối còn phải chạy ra đây dạy cô ném tạ, rất lấy làm áy náy.

"Em qua bên kia ngồi một chút đi vậy." Hà Lệ Chân nói, "Để mình tôi tự tập một chút được rồi."

Vạn Côn: "Không ngồi."

"Vậy thế em muốn làm gì?"

Vạn Côn nhếch mép cười với Hà Lệ Chân, "Cô đến đây ôm tôi một cái."

Hà Lệ Chân lại đỏ mặt, lăm bằm, "Đừng quậy mà."

Vạn Côn không lên tiếng, Hà Lệ Chân ngược mắt, thấy Vạn Côn đang cúi đầu nghịch đầu ngón tay, cả người từ trên xuống dưới toả ra bầu khí "tôi vô cùng thất vọng."

Cô biết rõ cậu đang ăn vạ, đang làm bộ, nhưng vẫn không nhìn được, bước tới.

"Được, tôi ôm em một cái, em đừng quậy nữa." Vừa nói cô vừa giang tay ra định ôm cậu, nào ngờ Vạn Côn hành động nhanh nhẹn, khom người xuống, hai cánh tay gấp lại, nâng lên, thoát cái Hà Lệ Chân rời khỏi mặt đất.

Cô sợ hết hồn, la oai oái.

"Vạn Côn em làm gì thế hả!"

Vạn Côn cười ha hả, ôm Hà Lệ Chân xoay hai vòng tại chỗ, Hà Lệ Chân siết chặt vòng tay theo phản xạ, cánh tay ôm quanh chiếc cổ đang hơi ngược lên của cậu. Tóc của cậu vừa mới cắt xong, phần tóc ngắn phía sau ót nhón nhọn trên cằm tay cô, lại hơi nhoi nhói.

"Vạn Côn em thả tôi xuống!"

Vạn Côn xoay xong hai vòng, sáng khoái đặt Hà Lệ Chân xuống lại. Cô trừng mắt nhìn cậu, trên mặt cậu vẫn mang nét cười nhăn nhó, có thấy ử dột thất vọng tẹo nào đâu.

"Em" Hà Lệ Chân tức điên, bật ra một câu, "Sao em cứ suốt ngày xằng bậy thế!"

Nụ cười của Vạn Côn chột cứng lại, "Cô giận hả?"

Hà Lệ Chân nhìn cậu, ánh mắt hiếm khi sắc bén, cô muốn hiểu rõ xem có thật là cậu đã ngừng rồi, hay là giống như ban nãy, giăng sẵn một cái bẫy để chờ cô nhảy vào, rồi chiếu tướng cô tiếp.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi, cô đã nhìn ra được, Vạn Côn thật sự đang lo cô giận cậu.

Thấy được điều đó rồi, cơn giận đang bốc lên của Hà Lệ Chân cũng bị dập tắt mất.

Cô không nhìn được bụng bảo dạ, cái tên Vạn Côn này, bây giờ cứ như một tên điên, ở bên hấn trước tiên là phải luyện cho cơ tim thật tốt, không thì ai mà chịu nổi.

"Tôi không có giận." Hà Lệ Chân nói.

Vạn Côn đột ngột cười toét miệng, duỗi người ngáp một cái, quay đi lo lượm quả tạ.

Đẩy, đẩy, cứ như thế. Hà Lệ Chân ngó theo bóng lưng lững thững của cậu, không khỏi đảo mắt khinh bỉ.

Vừa thấy không sao rồi là lập tức lộ nguyên hình, không buồn giả bộ thêm một phút dư thừa nào.

Vạn Côn lượm được quả tạ về, đặt vào trong tay Hà Lệ Chân.

"Mới rồi tôi nói những gì cô đều nhớ hết chứ."

"Ừ."

"Nhớ thật à?"

Hà Lệ Chân lườm cậu một cái, đáp: "Đấy chứ không ném tạ, ngón cái ngón út hai bên quả tạ, cổ tay ngửa ra sau, quả tạ nằm trên ngón trỏ và ngón giữa."

Vạn Côn chớp chớp mắt: "Ồ nhớ thật rồi."

Hà Lệ Chân đảo mắt nhìn qua, "Em cũng đâu có nói nhiều nhận gì." Nói xong, giọng của cô dần dần nhỏ lại, không biết là đang nói với cậu hay là tự nói một mình, "Đầu óc toàn để ở chỗ khác."

Không có động tĩnh, Hà Lệ Chân quay qua, đùng ngay ánh mắt của Vạn Côn.

Cậu như đang đợi cô, trong mắt mang ý cười.

Tim Hà Lệ Chân run lên, lại rũ mí mắt.

"Cầm quả tạ, đứng cho đúng, chút nữa lúc vung tay thì chân trái đạp xuống đất."

Giọng của Vạn Côn thông thả, giảng giải kỹ lưỡng, Hà Lệ Chân không nói gì, đóng vai học sinh ngoan, lắng nghe rất nghiêm túc, làm theo lời cậu từng bước từng bước một, Vạn Côn đến đứng sau lưng cô, nói: "Đem trọng tâm của cơ thể chuyển đến bên phải ở phía trước, đặt ở chân phải..."

Hà Lệ Chân mãi chú ý đến lời hướng dẫn của Vạn Côn, bất chợt cảm nhận được hơi thở của cậu mỗi lúc một gần. Cậu đứng sau lưng cô, trông như một người khổng lồ.

Hà Lệ Chân hé miệng, nói không nên lời.

Vạn Côn chậm rãi cúi đầu, trong đêm tối, giác quan của con người trở nên thật mẫn cảm, cậu chỉ cần chạm vào một sợi tóc, Hà Lệ Chân đã có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng. Cậu dừng lại bên tai cô, Hà Lệ Chân nghe được hơi thở từ miệng cậu, tựa tựa như trò chơi nghe điện thoại thuở nhỏ bằng ly giấy, tiếng động bé con con, nghe kể bên tai, chân động ở tim phổi.

"Sau đó chuyển trọng tâm qua chân trái, chân phải nương theo, xoay hông..."

Theo giọng nói trầm thấp của cậu, một bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên hông của Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân không nhận ra là bàn tay mình đang còn run run rất nhẹ. Vạn Côn dường như đã để ý thấy, cậu đưa một bàn tay lên

bọc lấy cả bàn tay của Hà Lệ Chân lẫn quả tạ. Hơi thở cậu phả ra bắt đầu từ bên mang tai, xuôi theo đường cong của cổ cô, chạy mãi xuống.

Hà Lệ Chân không biết cảm giác hiện giờ rốt cuộc là lạnh, hay là nóng, cô chỉ có thể cảm thấy toàn thân tê dại.

Bàn tay đang nằm trên hông cô, chậm rãi quành ra phía trước, áp lên phía dưới bụng cô.

Môi miệng Hà Lệ Chân run lên, nói: "Sau đó thì sao, có thể đẩy quả tạ được chưa."

"Sau đó?" Chóp mũi của Vạn Côn nhẹ nhàng chạm vào phần dưới của tai cô.

Đợi chờ trong cô quạnh, nguyện cầu trong bóng tối.

"Sau đó, tôi muốn hôn em..."

Cậu xoay người cô, Hà Lệ Chân không dám ngược đầu nhìn lên, giọng của Vạn Côn khản và thấp, "Nếu như em không ưng, hãy nói ngay bây giờ."

Ánh trắng dịu dàng khôn xiết, tiếc thay không chiếu xuyên qua được tầng tầng lớp lớp bụi bặm trên không trung, chỉ còn ngọn đèn đường cũ kỹ ở một góc nọ, toả xuống ánh sáng trắng trắng leo lét. Ánh điện trắng lạnh lẽo kia, nhìn hồi lâu, có khác bao nhiêu so với ánh trắng?

Đợi chờ của Vạn Côn đã kết thúc.

"Không nói, tức là ưng rồi..." Lời cậu chưa dứt, chữ "rồi" đã vang lên giữa môi của hai người.

Chóp mũi của cậu rất cứng, nhưng môi miệng rất mềm. Gò má của cậu rất cứng, nhưng môi miệng rất mềm.

Linh hồn của cậu rất cứng, nhưng môi miệng của cậu rất mềm.

Nụ hôn của cậu không hề non nớt, nhưng không mang chút cảm giác bá chiếm nào, cậu chỉ đang hôn cô, một cách có ý nghĩa. Cậu khẽ cắn môi cô, nhâm nhi khoé môi cô, không ngừng cọ xát vào gò má của cô, hết trên lại dưới, triền miên không dứt. Hà Lệ Chân cảm thấy mặt mình đã bị cạ đến xon xót, nhưng trước khi cảm nhận được cái đau đó rõ ràng hơn, cô lại bị một làn hơi thở nóng bỏng áp lên.

Sau chót bọn họ đều hụt hơi. Vạn Côn ôm chặt Hà Lệ Chân, mặt của cậu dán lên một bên mặt của cô. Họ như đang hoà vào nhau.

Đầu óc Hà Lệ Chân trống rỗng, nghĩ không nổi, nói không nổi, làm không nổi.

"Cho tôi biết..." Nhịp thở của Vạn Côn vẫn hơi không đều, cậu đang nói bên tai cô, giọng điệu yên ổn làm sao, tựa như đang dẫn dắt người yêu cùng ôn lại kỷ niệm.

"Có phải là từ cái nhìn đầu tiên, ông đây đã lọt vào mắt em."

Hà Lệ Chân nhắm mắt, cô cũng muốn cúi đầu, nhưng trán của cô đang áp vào lồng ngực của Vạn Côn, Vạn Côn cảm nhận được động tĩnh nơi cô, không buông, cũng không siết chặt hơn.

"Tôi đã trông thấy." Giọng của Vạn Côn khản đi, lặng lẽ nói: "Lúc sau cùng em ngoái lại nhìn tôi, tôi đã trông thấy."

Hà Lệ Chân cúi đầu, không nói một lời, cơ thể lại hơi run lên.

Vạn Côn không nghe cô đáp lại, giọng càng khản hơn, cậu tựa như nhất định phải gặng hỏi cho bằng được kết quả, không ngừng lặp lại chứng cứ của mình. Cậu cảm thấy mình muốn có được câu trả lời, muốn cho cô cảm thụ được, cô đã từng đem đến cho cậu một cảm giác của định mệnh.

"Tôi đã trông thấy, tôi đã trông thấy em ngoái lại."

Hà Lệ Chân lắng nghe tiếng cậu thì thầm, đáy mắt nóng nóng, nước mắt không hề báo trước, cứ thế trào tuôn. Cô ngẩng đầu lên, nhìn gò má của cậu.

"Phải." Hà Lệ Chân rơi lệ, mắt của Vạn Côn cũng đỏ lên, nhưng cậu ráng nhịn không khóc. Hà Lệ Chân rút tay ra, nhẹ nhàng áp lên má cậu, "Từ cái nhìn đầu tiên, em đã để ý đến anh, khi ấy em nghĩ, anh còn trẻ như vậy, tại sao lại làm những việc đó."

Môi của Vạn Côn khẽ run rẩy, "Anh đã hết làm rồi, sau này cũng không làm nữa..." Cậu dùng ngón cái sờ sờ khuôn mặt cô, bảo: "Em khóc cái gì, không vui sao, hôm nay anh rất vui."

Hà Lệ Chân nói: "Sau đó, gặp lại anh, anh làm những việc sai trái, em rất giận, nhưng thấy anh chịu bao nhiêu khổ cực, em rất đau lòng." Cô khẽ vuốt ve khuôn mặt của cậu. Để tiện cho công việc, Vạn Côn đã cắt thành đầu đinh, những góc cạnh của khuôn mặt cậu càng thêm sắc nét, như được gọt bằng dao.

Cậu đã gầy đi rất nhiều.

Nước mắt của Hà Lệ Chân không ngừng rơi, cô không ngừng lau bấm.

"Thấy anh chịu bao nhiêu khổ cực, em rất đau lòng."

Vạn Côn không chịu nổi phải nhìn cô khóc, tựa như có thể khóc đến cả con người cô tan vỡ. Cậu ôm cô thật chặt, hít sâu một hơi, nói: "Anh không sợ cực, chỉ cần em cho anh một chút để nhớ, anh sẽ không sợ khổ." Cánh tay của cậu ôm càng chặt hơn, "Em hãy đợi anh."

Ở đời này Vạn Côn đã trông thấy rất nhiều người con gái khóc, nhưng chỉ có một người khiến cậu động lòng.

Cậu nghĩ, chắc là cậu sẽ ghi nhớ ngày hôm nay rất rõ.

Ghi nhớ những giọt nước mắt, chất chứa hết thảy bao dung và can đảm, nói lên hết thảy những kiên trì và yêu thương, của một người con gái.

